

[Jørgen Junior.]

med Danmarks fremtid, og jeg skal da ikke undlade at sige, at vi glæder os over i dette særegne tilfælde at deltage i et bredt flertal her i folketinget.

SFs dagsorden må vi afvise. Den foreliggende sammenblanding, der efter min opfattelse kun tjener en unødigt obstruktionspolitik, modsvarer i sin helhed ikke vores ønsker.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Det er nu tredje gang inden for to måneder, vi skal diskutere EF. Første gang var, da vi i december diskuterede regeringens oplæg bl. a. vedrørende forslag om direkte valg til Europa-Parlamentet. Den anden gang var, da udenrigsministeren i sin udenrigspolitiske redegørelse i januar lagde hovedvægten i sin beskrivelse på udenrigspolitikken i relation til EF. Og nu er det så den af SF foranledigede diskussion om den såkaldte Tindemansrapport. Ingen vil således med rette kunne beskyldte det danske folketing for ikke at beskæftige sig med EF-problematikken, og det er da også kun rimeligt, at vi gør det.

Tindemansrapporten er jo resultatet af det arbejde, som den belgiske statsminister Leo Tindemans har udført efter opfordring fra sine kolleger i Det europæiske Råd. Hvordan man nu end bedømmer denne rapport, så er det væsentligt at få slået fast, at den er den foreløbig sidste i en lang række af rapporter fra Kommissionen, fra Parlamentet, fra Domstolen og fra det økonomiske og sociale udvalg. De beskæftiger sig alle ligesom Tindemans' rapport med det samme emne, nemlig grundlaget for drøftelser i EF om mulighederne for og betingelserne for en fremtidig europæisk union.

De første reaktioner omkring Tindemans' rapport kan man vel kalde næsten klassiske. Nogle modstandere modtog rapporten næsten med begejstring, for nu var der igen ligesom noget kontant at gå i krig med. I de fleste andre lande var reaktionen den stik modsatte, nemlig en kritik af Tindemans for ikke at være gået langt nok i sine konklusioner. Sådanne klassiske og følelsesbetonede reaktioner er nok ikke til at undgå. Det er imidlertid væsentligt, at vi andre ikke lader os påvirke af disse reaktioner i en sådan grad,

at mulighederne for en nøgtern bedømmelse forsvinder.

Tindemans' rapport er et oplæg til drøftelse mellem EF-landene, og det er derfor klart disse kommende drøftelser og ikke rapporten i sig selv, vi bør koncentrere opmærksomheden om. Det er vel i øvrigt nyttigt at erindre sig, at den slags rapporter, som Tindemans' er én af, meget sjældent, om overhovedet nogen sinde, sætter en ny udvikling i gang. De kan muligvis forstærke en allerede igangværende proces, men i sig selv starter de ingen ny proces. Spørgsmålet er altså, om der er en proces i gang, som vil kunne forstærkes ved fremkomsten af hr. Tindemans' rapport.

Der er for mig ingen tvivl om, at der er en europæisk proces i gang, om end den blev bremset stærkt op af oliekrisen, og sandsynligheden for, at processen vil gå videre og gennem de kommende drøftelser måske blive forstærket, er til stede — på nogle områder måske foranlediget af hr. Tindemans' rapport.

Det radikale venstre gjorde sig allerede ved Danmarks tilslutning til fællesmarkedet klart, at dette var et tilsagn om et stadig snævrere samarbejde på alle områder. En række af Tindemans' konklusioner og anbefalinger kommer derfor ikke bag på os. For det radikale venstre er spørgsmålet først og fremmest, hvordan vi kan sikre os indflydelse på og kontrol med udviklingen, således at denne ikke bare kommer som noget uafvendeligt. En stor del af Tindemans' konklusioner holder sig inden for den gældende traktats rammer, og om disse gælder, at jeg på det radikale venstres vegne kan give principiel tilslutning. Det er klart, at denne principielle tilslutning skal ledsages af en bemærkning om, at der kan være problemer både med tempoet og med den videre udbygnings forhold til den eksisterende situation inden for EF.

En anden type af konklusioner er sådanne, som ligger uden for den gældende traktats rammer og derfor uden for, hvad Danmark ved sin tiltrædelsestraktat har givet tilslutning til. Om disse udvidelser af den gældende traktat gælder det stadig, at det efter det radikale venstres opfattelse kun kan vedtages efter de grundlovssikrede regler, hvilket vil sige 5/6's majoritet her i